

Arrest

**nr. 75 295 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DE MEULENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 april 2009 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 6 mei 2009 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 3 mei 2010 wordt verzoekster gecontroleerd door de politie van Gent. Diezelfde dag wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 9 juli 2010 huwt verzoekster met de heer M. V. B., van Belgische nationaliteit.

1.6. Op 11 augustus 2010 vraagt verzoekster een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie aan. Op 1 februari 2011 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 19 april 2011 wordt een echtscheidingsprocedure opgestart

1.8. Op 19 mei 2011 wordt door de politie van Gent een samenwoningcontrole uitgevoerd.

1.9. Op 9 juni 2011 wordt de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gegeven op 3 november 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.A. {...} geboren te Le Sers, op 20.10.1980 en van Tunesische nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Volgens artikel 42 quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit het samenwoningverslag dd.19/05/2011 van de politie van Gent blijkt het volgende: Betrokkene zou sedert april 2011 niet meer woonachtig zijn op het adres, zij zou in de {...} verblijven. De echtscheiding werd reeds opgestart bij het gerecht. Volgens de gegevens van het rijksregister woont de echtgenoot van betrokkene nog steeds in de {...}, terwijl betrokkene met een voorstel ambtelijke schrapping staat sedert 19/05/2011. Er is dus geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging van betrokkenen en evenmin van een gezinscel. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan *“van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 42quater § 1,4° van de Vreemdelingenwet; en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoekster betoogt het volgende:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (zie MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht”, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694). En elke administratieve beslissing moet gegrond zijn op pertinente en toelaatbare motieven. 4 De motivatie in de aangevochten beslissing beantwoordt niet aan deze vereiste. 2.1.1) samenwoningverslag Zo wordt het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd overeenkomstig artikel 42quater § 1,4° van de vreemdelingenwet enkel en alleen op grond van één verslag, zijnde het samenwoningverslag d.d. 19/05/2011 van de politie te GENT. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten, werd door de Dienst Vreemdelingenzaken gemotiveerd als volgt: “...” Dat verzoekster enerzijds geen kennis heeft van het samenwoningverslag. Dat anderzijds verzoekster vermoedt dat de volgende feiten niet in aanmerking werden genomen in het samenwoningverslag en aldus niet ter kennis werden gebracht van verweerster: - Eerste PV van slagen en verwondingen van september 2010 - Tweede PV van slagen en

verwondingen van 29/03/2011 - Ziekenhuisopname van verzoekster van 28/03/2011 tem 29/04/2011 en zware revalidatie nadien van 27/06/2011 tem 09/09/2011 Dat de verwijzing aldus naar het samenwoningverslag (slechts één1 !!) van de politie niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden. Meer zelfs, door de bestreden beslissing enkel en alleen te baseren op deze bron wordt de zorgvuldigheidsverplichting door verweerster ernstig geschonden. Het samenwoningverslag — slechts één1!! — zou bovendien vollediger moeten zijn en een juiste weergave van de werkelijkheid moeten zijn waarop verweerster haar kan baseren om deze of gene beslissing te nemen. De bestreden beslissing van verweerster dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (zie MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 54-5 5) Het samenwoningverslag vermeldt enkele uiterst belangrijke elementen (o.a. de hospitalisatie, de slagen en verwondingen, ...) niet. 5 Daardoor is de bestreden beslissing niet gestoeld op een correcte feitenvinding en maakt verweerster een manifeste beoordelingsfout. 2.1.2) hospitalisatie verzoekster Dat het werkelijk té grof is voor woorden te lezen dat de heer M. V. B. {...} daags na de 2de ernstige slagen en verwondingen d.d. 28/03/20 11, bij de politie aangifte gaat doen dat verzoekster de echtelijke woonst zou verlaten hebben, terwijl zij op dat moment d.d. 29/03/2011, in het ziekenhuis is opgenomen met zware, ernstige pijnen — mede door het toedienen van de slagen en verwondingen door de heer M. V. B. {...}!!! Verzoekster was gehospitaliseerd van 28/03/2011 tot en met 29/04/2011. Dat de heer M. V. B. {...} de echtscheiding heeft opgestart voor 19/04/2011 (dit is wanneer verzoekster gehospitaliseerd was! !!) bij verzoekschrift tot echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting overeenkomstig artikel 2293 of §2 B.W.) waarin vervat dringende en voorlopige maatregelen (artikel 1254 § 1 4L1C lid Ger. W.). Verzoekster, volledig getraumatiseerd door de gebeurtenissen, kon dan ook niets anders dan zich akkoord verklaren met de echtscheiding, weliswaar om andere redenen doch hierbij werd zij wederom verschalkt door de heer M. V. B. {...} en heeft zij deels uit onwetendheid, deels om fysieke redenen haar verdediging niet kunnen opbouwen. De echtscheiding is bij vonnis d.d. 06/10/2011 uitgesproken en betekend geworden op 31/10/2011 en althans definitief. De heer M. V. B. {...} is haar sindsdien blijven bestoken met berichten, emails, bezoeken, etc. In hoofde van M. V. B. {...} is er werkelijk sprake van stalking ten opzichte van verzoekster. Verzoekster is bang om klacht in te dienen bij de politie uit vrees voor represailles gezien de heer M. V. B. {...} verzoekster bedreigt en stelt dat hij de politie kent... 2.1.3) geen schijnhuwelijk Verzoekster heeft wel degelijk de intentie gehad om samen te wonen en een gezin te vormen met de heer M. V. B. {...} op het adres te 9000 GENT, {...}. Partijen kenden elkaar sedert 2009 en zijn pas gehuwd op 08/07/20 10. Eveneens de heer M. V. B. {...} was zinnens er een succesvol huwelijk van te maken, en zelfs na het instellen van de echtscheidingsvordering poogde hij de plooiën terug glad te strijken tussen partijen doch gelet op de geschetste relationele evolutie was dit in hoofde van verzoekster ondenkbaar! 6 Verzoekster is echter danig getraumatiseerd door de fysieke en psychische gewelddaden die de heer M. V. B. {...} op haar persoon heeft gepleegd en de valsheid waarmee hij haar heeft verschalkt en dit op alle mogelijke wijzen om haar te treffen in haar fysieke en psychische integriteit. Voor verzoekster is elke verzoening op heden uitgesloten doch dit is het resultaat van handelingen en feiten gepleegd door de heer M. V. B. {...} en aldus integraal en geheel buiten haar wil om. Het komt aldus nergens bewezen voor dat het huwelijk tussen partijen gekwalificeerd kan worden als een schijnhuwelijk. Het is wel correct dat verweerster een einde kan maken aan het verblijfsrecht van verzoekster wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding. 2.1.4) Echter alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht dient verweerster rekening te houden met alle elementen van het dossier, quod non: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integriteit in België en de banden met het herkomstland -De slechte gezondheidstoestand van verzoekster Verzoekster legt alle medische documenten voor die zij op heden heeft mogen ontvangen. Verzoekster is gehospitaliseerd geworden van 28/03/2011 tot en met 29/04/2011, de operatie zelf (het verwijderen van een tumor ter hoogte van het ruggenmerg) heeft plaatsgevonden op 31/03/2011. Verzoekster was opgenomen in het UZ — Centrum voor Locomotorische en Neurologische Revalidatie van 27/06/2011 tem 09/09/2011. De revalidatie werd gevolgd van 27/06/2011 tot en met 09/09/2011. Een uitgebreid medisch verslag meldt tal van medische én paramedische, al dan niet blijvende, gevolgen/klachten na de operatie én de mishandelingen binnen het huwelijk en tijdens/na de echtscheiding. De revalidatie — thans nog steeds lopende — wordt ernstig verstoord door het onderliggend psychisch lijden van verzoekster. Alleen al om medische redenen verzoekt verzoekster om de schorsing van de beslissing, nl. het bevel om het land te verlaten. De medische stukken die door verzoekster worden neergelegd zijn dermate ernstig, dat het op heden onmogelijk is om verzoekster het land uit te zetten en te laten terugkeren naar het land van herkomst! 7 -Uitzonderingen o.a. ingeval van slagen en verwondingen In bepaalde gevallen zal verzoekster alsnog haar verblijfsrecht niet verliezen, ook al voldoet ze niet langer aan de voorwaarden voor gezinshereniging: Wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding, zal verzoekster het verblijfsrecht toch niet verliezen wanneer zij in een bijzonder

schrijnende situatie verkeerde, gezien er tijdens het huwelijk en zelfs nog nadien, door de heer M. V. B. {...} grof en zinloos geweld gebruikt is tegenover verzoekster. De heer M. V.B. {...} ontkent de slagen en verwondingen niet die hij heeft toegebracht aan verzoekster, doch hij minimaliseert deze en stelt dat verzoekster 'toch al' geopereerd moest worden... wat ongetwijfeld - naast de slagen en verwondingen - als mensonterend kan/moet beschouwd worden tov verzoekster. Het parket van de Procureur des Konings te GENT heeft bij schrijven d.d. 15109120fl verzoekster op de hoogte gebracht van het gevolg dat werd gegeven aan het PV met nr. GE43.LA.25762-1 1, namelijk seponering om reden van wanverhouding gevolgen van strafvervolgving — maatschappelijke verstoring. Hieruit blijkt dat de feiten als bewezen beschouwd worden (de heer M. V. B. {...} ontkent de feiten ten andere niet) doch maatschappelijk als niet prioritair worden aanzien om te vervolgen. Echter, door toedoen van de heer M. V. B. {...}, heeft verzoekster rechtstreeks en onrechtstreeks extreem zware, ernstige pijnen ondergaan (rechtstreeks door de toegebrachte slagen en verwondingen, onrechtstreeks door verzoekster in deze medische omstandigheden te dwingen om thuis huishoudelijke karweitjes te verrichten!). Eveneens door het toedoen van de heer M. V. B. {...} loopt de zware revalidatie van verzoekster na een vrij delicate ingreep (nl. het verwijderen van een tumor ter hoogte van het ruggenmerg) niet van een leien dakje... Verzoekster kan ten andere aantonen dat zij — voor de operatie — werkzaam' was. Na de zware revalidatie hoopt zij zo spoedig als mogelijk opnieuw aan de slag te kunnen gaan. Dat derhalve de beslissing beëindiging van het verblijfsrecht met bevel het grondgebied te verlaten niet afdoende is gemotiveerd geworden door verweerster en geen of weinig rekening heeft gehouden met de correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing door verweerster onterecht werd genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Er wordt verwezen naar het samenwoningverslag. Verzoekster ontkent ook niet dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Door de echtscheiding is er zelfs nog een bijkomende reden om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Het gegeven dat maar met één samenwoningverslag werd rekening gehouden is geen bewijs van onzorgvuldig handelen nu niet aangetoond wordt welke andere inzichten nieuwe samenwoningverslagen zouden opleveren. Bovendien maakt het samenwoningverslag integraal deel uit van het administratief dossier zodat verzoekster er kennis van had kunnen nemen. Wat betreft de klacht van verzoekster blijkt dat deze intussen werd geseponneerd en bovendien wordt niet aangetoond dat haar medische problematiek verergerd is door toedoen van haar man. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt. Verder wordt nergens gesuggereerd dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en motiveert zij dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en evenmin van een gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoekster stelt dat haar verblijfsrecht beëindigd werd op basis van slechts één samenwoningverslag waarvan zij geen kennis heeft en dat bovendien geen rekening werd gehouden met de processen-verbaal van slagen en verwondingen en haar ziekenhuisopname en zware revalidatie nadien. Verzoekster legt naast de processen-verbaal en stavingsstukken van haar ziekenhuisopname tevens een loonfiche voor. Verzoekster wijst erop dat het in casu geen schijnhuwelijk betrof en dat tevens rekening diende te worden gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integriteit in België en haar banden met haar land van herkomst. Verzoekster meent te vallen onder de uitzonderingsbepaling inzake een bijzonder schrijnende situatie.

2.5. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

{..}

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

{..}

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

{..}

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de politie op 19 mei 2011 een samenwoningcontrole heeft uitgevoerd op het opgegeven adres van verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Uit deze samenwoningcontrole blijkt dat enkel verzoeksters Belgische echtgenoot op het adres verblijft en dat verzoekster zelf sinds april 2011 vertrokken is. De reden van haar vertrek is dat er een echtscheidingsprocedure werd opgestart. Verzoekster betwist de vaststellingen opgetekend in het samenwoningverslag van 19 mei 2011 niet. Het betoog van verzoekster over de reden van de echtscheiding doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Verzoekster meent evenwel te vallen onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, §4, 4°, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat geen einde kan gesteld worden aan het verblijf *“indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2° het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.”*

Waar verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat geen enkel stuk van het administratief dossier ook maar de minste indicatie bevat dat er sprake zou zijn van huiselijk geweld. Op grond van de stukken van het administratief dossier kan niet anders dan

geconcludeerd worden dat, zo er al sprake zou zijn van huiselijk geweld, dit geenszins aan het bestuur bekend was.

Verzoekster meent echter dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging werden geschonden aangezien verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar situatie en dat zij zelf niets werd gevraagd maar dat het bestuur zich uitsluitend gebaseerd heeft op de verklaringen van haar echtgenoot om de bestreden beslissing te treffen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In casu doet de bestreden beslissing geen uitspraak over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

Verweerder heeft wel zijn onderzoeksbevoegdheid aangewend om na te gaan of er nog samenwoont en een gezinscel aanwezig waren die de noodzakelijke vereiste vormen voor het behoud van het verblijfsrecht dat werd toegekend in functie van de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten. Wanneer echter wordt vastgesteld dat niet meer aan deze voorwaarde wordt voldaan, kan van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij zich niet enkel baseert op eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster maar dat zij een verder onderzoek voert naar onder meer de reden voor het niet meer aanwezig zijn van deze voorwaarde, of er kinderen zijn, of er een omgangsrecht is, of de betrokken vreemdeling werkt of over voldoende bestaansmiddelen beschikt, of hij beschikt over een ziektekostenverzekering, ... te meer artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in een aantal uitzonderingsbepalingen waarin het verblijfsrecht niet kan worden beëindigd wanneer voldaan is aan de hierin opgesomde voorwaarden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat er ook maar het geringste onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet vervullen van de uitzonderingsvoorwaarden. Door zich enkel te baseren op de eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster dient in casu gesteld dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Het betoog van de verwerende partij en meer in het bijzonder waar zij stelt dat verzoeksters situatie niet valt onder de uitzonderingsbepalingen, hetgeen een a posteriori motivering betreft, kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste van de verwerende partij te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER